

במדינה

(המשך מעמוד 21)

ומיד התפשטה הדליקה לעבר המיכלים שבכנף הימנית.

כל זאת, לא ידעה כמוכן יוליאנה: "ראי חי את הלהבות, הנוראיות מבט לעבר אמא, והרגשתי זעזוע נורא. הדבר הבא שאני זוכרת, הוא שפתאום לא הייתי במטוס יותר. הייתי עדיין במושבי הגורר בתגורת הביטחון — אבל בלי מטוס. צנחתי באיבוד הריק במהירות אינמה. הרגשתי שאני נחל נקת. הגורת הביטחון איימה לחתוך אותי לשניים. ואז הרגשתי הצלחה של ענפים, מכה וכאב נורא, והתעלפתי."

היתה זו הגורת הביטחון שהצילה את יוליאנה. כאשר החלה סופת הברקים, הגר מיך הטייס ככל שיוכל, כאשר התפוצץ המטוס, בבת-אחת, היה בגובה נמוך מעל העצים. למזלה של יוליאנה, ניתק מושבה מבסיסו, והועף חופשי, למזלה הנוסף, נחתה על העצים במצב ישיבה — כשי המושב מגן עליה מפני המכה. לבסוף, נחתה על שיכבת הצמחייה הרכה, הגיעה שלמה ובריאה, מלבד עצם בריח שבורה.

התעוררתי בגשם" נזכרת יוליאנה. "אצלנו בפארו, זה לא גשם כמו בארץ רופת. זה מבויל וסחף. המשקפיים שלי הלכו לאיבוד, ולא ראיתי כמעט כלום. הישבתי במושב המטוס, על קרקע הג'ונגל, עדיין חגורה בחגורה. מאמא שלי לא היה זכר. יוליאנה מפנה ראשה לעבר אביה, שלצידה, ומבט של כאב חולף בין השניים.

צולעת, כואבת, כשעצמי הבריה גורמת לה יסורי תופת עם כל צעד, הגיעה לשפת הנחל, החלה פוסעת במורד.

איישם בתחילת דרכי, נתקלה בשיברי המטוס, כשחלקי גופת פזורים ביניהם. חיפשתי את גופתה של אמא. אחרי זמן מה, נואשתי. ידעתי שלא אראה אותה עוד לעולם. במקום היו פזורים חלקי מתכת וגופות, אבל ידעתי שאלו רק חלקי קטן של המטוס והנוסעים. לאחר שניצלתי, נודע לי ששיברי המטוס וגופות התפוררו על שטח של 12 ק"מ מרובעים.

מסביב, היו פזורים הפצים אישיים, בגי דים, נעליים, מתנות, מונחים על הקרקע, תלויים על ענפים. נתקלתי במשהו שנראה לי, בלי המשקפיים, כמו שק. התכופפתי. זאת היתה גופה מרוסקת. פרצתי בבכי היסטרי, וברחתי משם.

ערומה בג'ונגל

יוליאנה אינה מסוגלת להזכר ב... קנות בפירטי מסעה האימתני: "כמה שאני מתאמצת, אינני יכולה," הייתה בתה נצלות. "באחד הימים, משם דרכתי על חיה קטנה נוראה, וכמעט התעלפתי מ' בהלה. באחד הלילות, פחדתי שאני מאבדת את שפיות דעתי, בגלל עקיצות היתושים הנוראות. רק דבר אחד אני זוכרת בבי רור — לאורך כל הדרך: את התולעים

שריה דמו נישא למרחקים במים. אולם צלילות דעתה התערפלה, מדי פעם, ולפחות במקרה אחד היא זוכרת שנכנסה למים, התקדמה על בול עץ כמה קילומטרים. מולה המופלא המשיך לעמוד לה, והיא נחתה בגדה, כעבור זמן, ללא פגע.

וכל הומן, היו ארוניה קשובות לקולות הציפורים. אמה, המומחית לציפורים, לימד' דה אותה לזהות כל ציפור לפי קולה — ובייחוד את אלה החיות בקירבת בני אדם. אך דווקא קולות אלה, לא הגיעו לאוזניה.

"הלילה יורד מוקדם בג'ונגל," נזכרת יוליאנה. "בשש כבר חושך. חושך פתאור מי, מהיר, בלי דימומים. משום כך, הייתי צריכה לדאוג מראש, כל ערב, למקום בו אוכל לישון. שעון הזוכ שלי, מתנה מ' סבתי, נהרס במשך המסע, והייתי צריכה לנחש, באפילה של הלילה, מהי עומד הלילה לפיול.

ולילה לילה, במשך שמונה לילות, קיוויתי לליכך לראות אור. האינדיאנים באיזור משאירים את מנורות השמן שלהם דולקות במשך כל הלילה — כדי להציל אנשים אובדים. אבל כל לילה, שוב ושוב, היה רק חושך, כשמסביבי הג'ונגל החי והמאיים.

וגם ביום לא היה כלום. יום אחרי יום, תשעה ימים, רק קרוקודילים וקור פים, ציפורים ויתושים, נחשים וענפים דוקרים. ואף אדם."

בינתיים, בא הרעב. "הסוכריות נגמרו לי, היו שם צפרדעים כאלה, שמפחידות מאוד כשהן קופצות. חשבתי לצוד אותן ולאכול, אבל לא עשיתי את זה. גם פירות לא אכלתי, כי פחדתי מפירות מורעלים. שתיתי רק ממימי הנהר.

הג'ונגל הוא מקום מסוכן מאוד, למי שלא נזהר. הייתי עירנית ועמדתי על הי מישמר בלי הפסק. אבל לא יכולתי, הייתי עייפה מאוד.

"כך, המשכתי לצעוד ולצעוד. הכאבים בכל גופי הלכו וגברו. העין הימנית עדיין היתה סגורה, ובשמאלית לא ראיתי כמעט כלום בלי המשקפיים. התולעים המשיכו לנגוס בי, והחום, הלחות והסירי חון של יערי העד טישטשו אותי.

"לא פעם נפלתי, וחשבתי שלא אקום יותר. אבל, כשחזרו אלי כוחותי קצת, סחבתי את עצמי על רגלי, והמשכתי. באחת הפעמים רציתי להקל על עצמי, ונכנסתי לנהר, להתקדם על המים. ברגע האחרון, התעוררתי מהטיטוש. חזרתי אחורנית, אם הייתי נכנסת, הייתי טור בעת. הנהר געש נורא.

"ואז — היום אני יודעת שזה היה ביום התשיעי אחרי ההתרסקות — ראיתי את הסירה.

בניין על הפצעים

יתרה זו סירת מנוע. היא היתה קשורה לגדה. קצת הלאה, ראיתי גם את הסוכה, את הרגשתי או, לא אוכל לתאר אף פעם במילים.

טיפסתי אל הסוכה ונפלתי על הריצ' סה. שכבתי כך ללא נוע עד הלילה. היה זה הלילה הראשון מאז ההתרסקות שביליתי תחת גג. לא ישנתי כי היתושים והתולעים עינו אותי. אבל ידעתי שניצלתי.

לא יכולתי לחכות שבעלי הסירה יגיעו. נשארתי ערה, בתקווה לשמוע את קור' לותיהם. ידעתי שבלילה לא הולכים בג'ונגל, אבל קיוויתי.

בבוקר, רציתי להמשיך ללכת. לא ידעתי מתי יחזור בעלי הסירה. לא ידעתי אם הם בחיים. אולי מתו ביער העד? הגשם הסוחף עצר אותי. החלטתי לה' כות שייגמר. בסוכה מצאתי פח בגוץ, ושפכתי בניזין על הפצעים. זה עור, בידי הבריאה, התחלתי מוציאה את הי תולעים מהפצעים בעזרת התיכת עץ. הי זרוע הימנית שלי נראתה אינמה. פחדתי שיצטרכו לקטוע אותה, אם אשאר בכלל בחיים.

ואז שמעתי את הקולות. עשרה וחצי ימים אחרי ששמעתי את הקול האנושי האחרון — את מילותיה האחרונות של אמא — חזרתי ושמעתי קולות של בני-אדם.

הם באו מהיער. שלושה אינדיאנים, במכנסיים קצרים ויחפים, הסתכלתי עלי- הם, בלי יכולת לזוז ממקומי. אינסטנקי טיבתי, כיסיתי בידי את חזי החשוף. הם ראו אותי, ונעצרו.

"היראה, מישהי יושבת בסוכה שלנו." אמר הצעיר שבהם.

שוב לא היו המטוסים, מבחינה מעשית ומשפטית ברשות ישראל.

לנציגים הישראליים הוותרים במשא ומתן שנערך בדרג הנמוך ביותר, במטרה לבנות ולהשפיל את ישראל, לא נותר אלא להסכים לכל ההצעות הצרפתיות. אחרי חמש שנים ושורה של פיתוחים, הסכימו הצרפתים להעריך את שווי 50 מיליון דולאר, עבורם שילמה ישראל כ-50 הממשי של המיליארדים כיום בשוק, מבלי להתשיב את הריבית על הסכף הישראלי, מגיע ל-100 מיליון דולאר.

עוד יותר מזה, את 75 מיליון הדולארים לא תשלם צרפת לישראל במומך, הי תשלום יעשה לשיעורים, חלקו בעזרת סחורות חליפין, בתנאים הנוחים לצרפת. אחרי השוכסם כבר בתחילת המו"מ מה עמדת ישראל, יכלו הצרפתים לקבוע, לפי נוחיותם, מה המחיר שתקבל ישראל. ובמחיר זה לא נכללה, בשום צורה ש' היא, גישה צרפתית ידידותית יותר כלפי ישראל בזירה הבינלאומית.

חינוך

אבות יוצאים למלחמה,

ושיני בנים תקהינה

עופר אמיתי בן ה-10 ותנה אחותו, בת ה-8 לא הולכים לבית-הספר כבר חצי שנה — מאז תחילת הלימודים. אצלם, נמשך החופש הגדול זה שמונה חודשים. הסיבה: ניר כהן, מנהל בית-הספר לב טוב בהרצליה, שם לומדים הילדים, מסוכסך עם אביהם של עופר ותנה. בעקבות הי סיכסוך, דרשה מחלקת החינוך של עיריית הרצליה — בהשראתו של ניר כהן — מהאב, דן אמיתי, להעביר את עופר ותנה לבית-ספר אחר, ברנר.

אלא שדן אמיתי מסרב להעביר את ילדיו לבית-ספר ברנר. לברנר, הנמצא במרחק רב, צריך לנסוע באוטובוס, ו' לחצות כבישים סואנים. סיבה שניה: בי התאם לסדרי מחלקת החינוך בהרצליה, הייבים תושבי שכונתו לשלוח את הילדים לבית-ספר לב טוב — שם גם לומדים ילדיו כל השנים. מכל השכונה, נתבקש רק אמיתי לסלק את ילדיו מבית-הספר. מדוע מתעקשת עיריית הרצליה לי העביר את ילדיו של אמיתי, פקיד ב' בנק דיסקונט, לבית-ספר אחר? מסביר אמיתי: "אני הייתי במשך חמש שנים יורד ועד ההורים של בית-הספר. בזכותי נעשו הרבה דברים בבית-ספר זה. ביניהם, חיסול המישמרת השנייה. המנהל, משום מה, ראה את פעילותי כפוגעת במעמדו ובכבוד הניהול שלו."

פעילות ברוכה. דני אמיתי גם ערך מגזית ביומנו האישית. קנה עבור בית-הספר מערכת ציוד אוריקולי. כאשר לי בית-הספר לא היתה, במשך שנתיים, מכור נת שיכפול משלו, השתמשו כל המורים במכונת השיכפול הפרטית של דני.

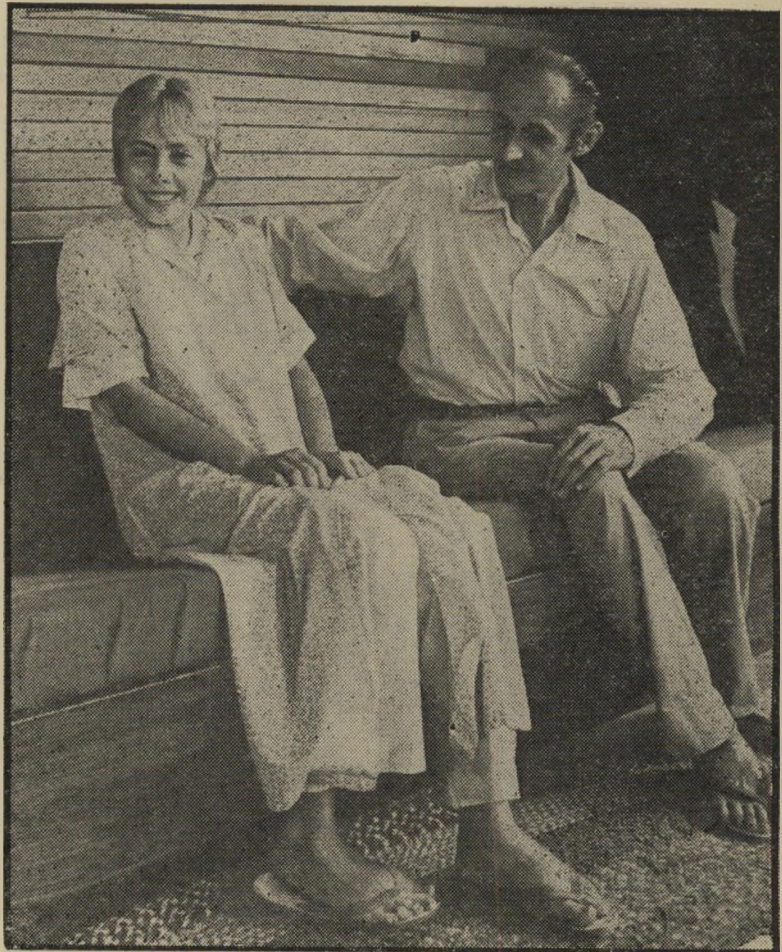
לדברי אמיתי, החל מנהל בית-הספר רואה בו אדם החותר תחת מעמדו. התר צאה: בסוף שנת הלימודים שעברה נש' לח לדני אמיתי המכתב הבא:

"מחובתי להודיעך רשמית, כי המועצה הפדגוגית של בית' לב טוב, החליטה ליישיבתה מיום 6.1.71, על המליץ על העבר' לת לידך לביס אחר וזאת מעצמים שוב גים ובין היתר: התנגשויותך הבלתי פוסי- קות עם מנהל ביה"ס ומוריו, התפרצותך לכיתה והפרעה למהלך השיעורים, הכאת ילד לא לך, הוסר האימון שלך במנהל ובצוות המורים, שאתה נתן לו מדי פע' ביטוי פומבי, והשמעת דברי אימים כללי המנהל והמורים."

ההעבר לדין! אמיתי מכתיש את הנאמר במכתב בתוקף: "הכל שקר וש' רים. כיצד זה ייתכן להעלות עלי דברים כאלה? מעולם לא הרפתתי יד על תלמידי זה הכל נקמנות מצד המנהל, על פעילותי כיו"ר ועד ההורים."

כאשר פנה לשר החינוך, נענה אמיתי כי ההעברה היתה חוקית. אולם דני אמיתי איננו מותר. הוא סירב להעביר את ילדיו, דרש שיעמידו אותו לדין על כך, שאין הוא שולח את הילדים לבית-הספר בהתאם לחוק חינוך חובה.

מסיבות מאוד לא מובנות, לא מצא משרד החינוך לנכון לעשות צעד זה.

יוליאנה ואביה ביום שיחוררה מבית-החולים. כשעלתה למטוס, היתה אמה לצידה, ובתיקה היתה תעודת-הגמר של התיכון, אותה קיבלה אותו יום. כאשר נתרסק המטוס, נחרבה אמה, ובוגרת השמינית הסריחה היתה בעצמה, במשך תשעה ימי זוועה, על סף המוות.

יתומה אאם

הנערה בדקה את עצמה. סנדל אחד אבד לה. עין אחת היתה נפוחה וסגורה לגמ' רי. בראשה גילתה תפיחה כואבת בגודל אגו, ועצם הבריה זהו חופשית. לילה שלם שכבה ללא תנועה, חצי ישנה, חצי מעולפת. מאזינה לקירקור הצפרדעים.

לחיה שלה, לא חששה. הוריה לימדוה את סודות הג'ונגל. האריות, הנמרים, הי פנתרים — לא הדאיגו אותה. אלה בור' חים, ככלל. החיות הקטנות והזוחלים למי ניהם — אלה היו המסוכנים. היא ידעה בדיוק מה עליה לעשות, לחפש מקור מים ולהתקדם לאורכו. כך, תגיע לישוב. הביצוע היה קשה יותר: כשניסתה, אי' מתי לאחר אינסוף שעות של עיפורל החור שים, לעמוד על רגליה, הסתחררה ונפלה שוב. כשחזרה לאיתנה, גילתה שמזלה הי מופלא המשיך לעמוד לצידה: במרחק, שמעה קול שיקשוק מים זורמים.